

Harriet Taylor, de moeder van Ernest herinnerde zich levendig de dag dat haar man Frank, haar jongste zoon Frankie en de huisvriend River MacDonald, met het nieuws kwamen dat Ernest dood was. Harriet verbleef toen in Price Settlement, een uiterst kleine dorpje in Tabusintac, om haar zieke moeder, Isabelle Price, te verzorgen. Haar echtgenoot werd, acht dagen na Ernest's sneuvelen, door de aanspreker van de Begrafenisonderneming Maher's Home op de hoogte gesteld van het overlijden van zijn zoon. Frank was in hun huis in New Settlement aan de Winston Road in Oak Point. Hij was

thuis met drie van zijn negen kinderen, Frankie en de dochters Marjorie en Rita. Zij maakten brandhout klaar voor de komende winter. Overstuur en verslagen, verliet Frank het huis om het vernietigende bericht aan zijn vrouw te vertellen. Harriet zei dat zij aanvoelde dat er iets mis was toen zij hen zag aankomen op de oprit. Drie van Harriet's dochters herinnerden zich ook waar zij waren toen zij van de dood van hun oudste broer hoorden.

- Annie was op het werk in Jim Sullivans toen zij op de hoogte werd gebracht.
- Wilda was thuis met haar familie toen zij het telefoontje ontving om haar het trieste nieuws te brengen.
- Ella herinnerde zich dat zij in Newcastle was om het einde van de oorlog te vieren.

Ernest was 22 jaar toen hij in augustus 1941 in het leger ging. Hij werd spoedig overzee gestuurd als seiner met de Royal Canadian Signal Corps Troop. Hij trouwde in februari 1943 met de Engelse, Patricia King. Toen hij stierf had hij een drie jarige zoon, Raymond genaamd en zijn oorlogsbruid was drie maanden zwanger van hun dochter Wilda. De familie en de vrienden herinneren hem als een zeer geliefd mens, de zusters Ella en Wilda herinneren hun broer als een vrolijke jongen die graag uitging. Een oorlogskameraad, Ron Cornell uit Fredericton, was bij Taylor toen hij stierf. Hij zei `wij waren verbonden omdat wij allebei uit New Brunswick kwamen`

Cornell zei dat Ernest en de andere mannen van zijn eenheid op de dag dat hij gedood werd aan het `line reccing` waren. Line Reccing is het aanleggen van kabels voor communicatie. Taylor werd in zijn de maag getroffen. Taylor werd begraven in een sloot in Edewecht, Duitsland, daar waar hij werd gedood. Zijn overblijfselen werden later overgebracht naar de oorlogsbegraafplaats in Holten, Holland.

Walter Taylor, die in 1998 overleed, deed ook als Canadees militair mee aan de bevrijding van Europa. Hij vertelde eens aan zijn nicht Sheila Doiron over de ontmoeting met zijn broer toen zij allebei in Europa waren. Nadat hij van de dood van zijn oudere broer hoorde, leende Walter de motorfiets van zijn luitenant en ging naar de plaats waar zijn broer gedood was.

Walter keerde aan het eind van de oorlog aan boord van een hospitaalschip terug naar Canada. Hij was toen herstellende van een gebroken enkel. Hij was niet enige die, enthousiast om familie te ontmoeten, de Atlantische Oceaan overstak. Ernest had vlak voor zijn dood, voor zijn vrouw en kind een regeling afgesloten om naar Canada te gaan. Patricia trof net de voorbereidingen om te gaan toen zij van de dood van haar echtgenoot hoorde. Nadat de oorlog beëindigd was, moedigden de Taylors Patricia aan om met de twee kinderen bij hen in Canada te gaan wonen. Zij ging akkoord. Harriet zei dat het huis voor het gezin van haar zoon altijd open stond omdat dit het enige was dat zij nog van hem had. Oma Harriet vertelde altijd dat het moeilijk was te leven met het feit Ernest niet weer te zien, maar dat ze blij was om wel zijn vrouw en twee kinderen te kennen. Patricia en de kinderen kwamen in 1946 in Oak Point aan en bleven vier jaar bij de Taylors. Uiteindelijk, hertrouwde Patricia. Zij verhuisde toen naar Montreal en zij kreeg nog tien kinderen met haar tweede echtgenoot. Maar Patricia en haar kinderen bleven altijd in contact met de familie Taylor.

Kleindochter en nicht Sheila Doiron.

